

עין משפט ונר מצוה

יב א מיי פיו מהלכות נחלות הלכה ו סמג עשין נו טוש"ע ח"מ ס' רפא ספיק' ז:

יג ב מיי פיי"ב מהל' זמיה הלכה יו סמג עשין כב טוש"ע שס ס' רנו ספיק' א: יד ג מיי שס טוש"ע שס ספיק' ג:

מז ד ה מיי שס טוש"ע שס ספיק' ה:

מז ו מיי פי"א מהל' גירושין הלכה כה סמג עשין ג טוש"ע אה"ע ס' יג ספיק' יא:

יז ז ח מיי שס הלכה כה טוש"ע שס ספיק' יב: יח ט מיי פי"א מהל' נזירות מהל' ג' יג (ופסיק' מהל' שבת) ופי"א מהל' נזיר הלכה ה ופי"ב מהל' רוח הלכה ו ופי"א מהל' אבל הלכ' ו סמג עשין נא ועשין מד"מ ב טוש"ע י"ד ס' שמ ספ"י ל וס' שעב ע"י ד' וס' שעה ספיק' ו טוש"ע אה"ע סימן קטן ספיק' ד:

יט י מיי פ"ב מהלכות יבום שבע פ"א דהוריות סימן לא סמג עשין נ טוש"ע אה"ע ס' קסד ספ"י ז:

גליון הש"ס

גכ' התם תנן. עיין בגמל שבע פ"א דהוריות סימן לו: שם ואם אשת כהן היא אינה חולצת. עיין לעיל כד ע"א מד"ס וספק חלוצה:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה תנא וכו' דיוצא בגט. י"ב ס"א כ"ו שלא יחזירנה עולמות: (ב) ד"ה דבר אחד וכו' חזירו לגמיה. י"ב ס"א ולא יחזירנה עולמות: (ג) תנא' דהוריות וכו' לענין אדם אחזר ואמר ראו וכו' (ד) ולא היה קמנו לו דמוריהו מדרגתו. ועוד הביא ר' יוסף ראה מההיא דפ' אע"פ דף ט' ע"ב מארטיה דאביי שהחזיר לו ליארס בתוך כ"ד חודש ושוב חזר בו ומנעו מלישאתה ולא מצונו שהצריכו ליתן גט וגם זו אינה ראה דיש לומר שהצריכו ליתן גט ולפי שאורחה שמועה לא איירו בגט לא הזכירו וקלמ' היה מדקדק ר"י:

תוס' חדר מקבואי

אימרו מת בתוך שלשים יום או ביום ל' ועמדה ונתקדשה אמר רבינא משמיה דרבא אם אשת ישראל חולצת אם אשת כהן אינה חולצת ושורא לבעלה דכיון דאיכא רבנן דפליגי עליה דרשב"א (קא) [דאמאי דהו] ולד מעליי אע"ג דלא שמהא גבי אשת כהן בעדינן [דאשמה] [לוקלא] כרבנן. ודוקא בנפל מן הגג או אכלו ארי אבל פיהק ומת אף אשת כהן חולצת ואסרינן לה אנבאר דקדיל בפר"א דמילה

מוסף רש"י

הכותב כל נכסיו לבנו. הוא הדין לאחר (רשב"ם ב"ב קלז.). לאחר מותו. מהיום ולאחר מותו. שהגוף קני לנן מהיום אלא שהאז אובל הפירות עד יום מותו (ב"ק פנח). האב אינו יכול למכור. למפר הנוף והפירות לגמרי מפני

שמתוין בנן. הגוף מעבשו ופירות לאחר מיתה (רשב"ם ב"ב שס), והבן אינו יכול למכור. לגמרי בחיי האב, מפני שהן ברשות האב. לאלול פירות, אלא פן שיתן יכולין למכור לגמרי מעבשו, שהאז ימסר פירות והבן ימסר הגוף (שם). מכר האב מכורין עד שימורו. לוקח חולל פירות עד שימות האב וכשימות האב הוי' הבן מווציא מיד הלוקחות (ב"ק פנח). סתמא מכורין לפירותיהן ללוקח עד שימות האב, אבל לכשימות האב יטול הבן גם גוף גם פירות, וזו הוא אז הנא מכור, לא שגא' מת האב בחיי הבן ולא שגא' מת האב אלא הנא קני לגמרי לנן משמע שכתב לו האב וכשתמת הבן ואח"כ האב יוש לו בנים

למותו הבן קן יורשין את כמו (רשב"ם ב"ב שס). מכר הבן. בחיי האב. אין ללוקח. פירות עד שימות האב. שהרי הוא כגן, אבל כשימות האב יש לו מיתה ללוקח גוף ופירות (שם). ר' יוחנן אמר לא קנה לוקח. אפילו לכשימות האב אחד כק, שמעולם לא

לו:

יאמר ריש לקיש **אֵעוֹלָם** **לֹא** **קנה** **בו**. אע"ג דרבא גופיה קאמר ביש נוחלין (ב"ב דף קל). דהלכה כרבי יוחנן בן ברוקה מ"מ נפקא מינה דהלכה כר"ל לענין ו) אחר שאין ראוי ליורשו: **ורבי יוחנן אמר** **לא** **קנה** **דוֹקָה**. וא"ת לרבי יוחנן אפי' לא מת

הבן בחיי האב נמי לא ליקני

דהוי כמו (ב"מ טו). מה שאירש מאבא מכור לך כיון דאליס קינן פירות כקינן הגוף וי"ל דלגבי הכי לא אליס קינן פירות לבטל לגמרי קינן הגוף דבן וכיון דלנפוק אחיא שדה לידי דבן חשיב מכר: **קנין פירות** בקנין הגוף דמי. מה שהתקינו צאושא דלשה שמכרה בנכסי מלוג בחיי בעלה ומתה דהבעל מוציא מיד הלוקחות לרבי יוחנן לא אינטריך א) וכן משמע שהחבול (ב"ק דף פח: ושם) דמסיק תקנת אושא לר"ל א"ג קינן הגוף דלשה עדיף שאין לבעל פירות אלא מכחה ועוד דאין לבעל פירות אלא בתקנתא דרבנן וה"ר יעקב דאורלייני"ש מירץ דאינטריך תקנתא דאושא להיכא דכתב לה דין ודברים אין לי בפירות נכסייך: **חיוזוק** **דבדיהם** יותר משל תורה. והיהו דהוכי' (ב"מ נה):

גבי חמשה חומשין דלא עשו אלא כשל תורה משום דלא אינטריך לחיוזוק והכא גבי איסורא הוא דקנים ר"מ אבל גבי ממונא כגון כתובה לא עשו חיוזוק אפי' כשל תורה דקאמר ר"מ בפ' אע"פ (כתובות נו: ושם) כל המתנה על מה שכתוב בתורה נתנא בטל הא דרבנן נתנא קיים וקלמ' תימא אי רבנן דהכא היינו ר' יהודה הא כמירא ליה גבי כתובה דעשו חיוזוק לדבריהם יותר משל תורה וי"ל דבמילתא דשכיחא עבדו חיוזוק אבל הכא מילתא דלא שכיחא היא שישא אדם מעוברת חזרו ומניקת חזרו: **וְלֹא** **קתני** **יפריש**. והא דמני בטוטה בפ' ארוסה (דף כד. ושם) גבי מעוברת חזרו ומניקת חזרו יכול הוא להפרישה ולהחזירה לאחר

ומן לשון הפרשה משמע הכי ומשמע הכי אבל יוציא לא משמע אלא בגט א"נ התם שקינא לה ונסתמרה לא חיישינן שיבא עליה כיון דאסורא ליה מנדאורייתא ולא בעיא גט והר"ר יוסף מאורלייני"ש הורה מטעם זה בנאחד שקדים מניקת חזרו שלא להרצין גט

אלא הפרשה בעלתא (י) ואפילו לרבי מאיר) כיון דגלגלו הכי אסורה ליה דכלה בלא ברכה אסורה לבעלה כגדה ודוקא בנשא הוא דלאמר הכא דבעיא גיטא אע"ג דבקדש תוך ג' וצרח אי לאו דערוקיה מסתמיה היה לרצין ליתן גט במעוברת ומניקת חזירו לא החמירו ואין נראה דמאי חומרא דכלה בלא ברכה ממניקת חזירו דמרווייהו מדרבנן (י) וקלמ' היה מדקדק ר"י מהא דתניא התם (כתובות דף ק. ס.) מניקת שמת בעלה הרי זו לא תאירס ולא תנשא ואם כשאירס לרצין ליתן גט לא אינטריך תן למימר לא תנשא ומיהו י"ס דגרסי' לא תנשא ולא תאירס ואיכא למימר דזו אף זו קתני ואפילו גרסינן לא תאירס ולא תנשא מצי למימר דנקט ולא תנשא משום רבי יהודה דאפילו לינשא שרי בתר י"ח חדש ובשאלתות דרבי אחאי בפרשה וירא (סימן יג) כתוב גבי מעוברת ומניקת חזרו דהיכא דעבר וקדיש מפקיע

לה בגט מיניה ואפילו אי הוה כהן מפסקדין לה מיניה: **וְהָא** **לֹא** **שמה** **בפיאה** **הוויא**. (ז) לא כמו שפי' הקוטנרס דבפיהק ומת ולד איירי דבהא אפילו רבנן מודו בפיהק ומת דנפל הוא אלא כשנפל מן הגג או אכלו ארי איירי דאמר בס"פ ר' אליעזר דמילה (שבת דף קלז. ושם) והתם פסקינן כרשב"ג וא"ת ואמאי לא אזלינן בתר רוב נשים דולד מעליא ילדן ואר"י דחיישינן למיעוט מלוי כזה כמו בזנים שאין להם סוף (לקמן קכא). דלשמו אסורה וגוסס (ז) שאין מעידים עליו להשיא אשתו אע"ג דשמא התם משום ערוה החמירו מ"מ כיון דמייעוט נאז נפלים מלוי ומחמירים ביה ומחמירים נמי שלא ללכול בעמה תוך ח' ימים כדלמתינן בס"פ ר' אליעזר דמילה (ג"ז שם) ומיהו לענין אצילות לא החמירו שיש להקל באצלות כדאמר בפ' יש צבור (בכורות מט.). הכל מודים לענין אצלות שאין מתאבלים דלאמר שמואל הלכה כדברי המיקל באצל והא דתנן במסכת שמחות(ס)הספקות אוונים ומתאבלים עליהם נראה דבספק בן ט' לראשון או ז' לאחרון איירי דגנאי הדבר שלא יתאבלו לא זה ולא זה מאחר שודאי קרוב לאחד: **בַּת** **בתוך** **שְׁלֹשִׁים יום** **בו**. נראה דהכי גרסי' ולא כרש"י (י) דגרסי' בפ' ר"א דמילה (שבת קלז. ושם) מת בסוף שלשים יום כיון דבפרק יש צבור (בכורות מט. ושם) אמרינן דיוס ל' כשלפניו מה לי ביום שלשים מה לי תוך שלשים ולמה ליה למניקת ציוס שלשים טפי ומיהו דה"ג כתב דציוס שלשים אפי' פיהק ומת לרבנן לא הוי נפל דדוקא תוך שלשים הוא דלאמר בשבת (ג"ז שם) פיהק ומת לד"ה מת הוא משמע דגרסינן הכא מת ציוס שלשים דאי לאו הכי מנין היה להם חילוק זה ועוד יש מקיים גירסא זאת אפילו בנפל מן הגג או אכלו ארי וציוס שלשים דוקא סמכי ארבנן ושמא לענין אצילות נמי חשיב צר קיימא:

הנוף והפירות לגמרי מפני שמתוין בנן. הגוף מעבשו ופירות לאחר מיתה (רשב"ם ב"ב שס), והבן אינו יכול למכור. לגמרי בחיי האב, מפני שהן ברשות האב. לאלול פירות, אלא פן שיתן יכולין למכור לגמרי מעבשו, שהאז ימסר פירות והבן ימסר הגוף (שם). מכר האב מכורין עד שימורו. לוקח חולל פירות עד שימות האב וכשימות האב הוי' הבן מווציא מיד הלוקחות (ב"ק פנח). סתמא מכורין לפירותיהן ללוקח עד שימות האב, אבל לכשימות האב יטול הבן גם גוף גם פירות, וזו הוא אז הנא מכור, לא שגא' מת האב בחיי הבן ולא שגא' מת האב אלא הנא קני לגמרי לנן משמע שכתב לו האב וכשתמת הבן ואח"כ האב יוש לו בנים

למותו הבן קן יורשין את כמו (רשב"ם ב"ב שס). מכר הבן. בחיי האב. אין ללוקח. פירות עד שימות האב. שהרי הוא כגן, אבל כשימות האב יש לו מיתה ללוקח גוף ופירות (שם). ר' יוחנן אמר לא קנה לוקח. אפילו לכשימות האב אחד כק, שמעולם לא

החולץ ליבמתו פרק רביעי יבמות

לעולם לא קנה **כו**. לא אמתימתין פליג אלא התם ביש נוחלין(ס) פליגי

אמוראי דיוקא דמתני' דכי אתא רבין אמר ירש פלוני שדה פלוני ומתןן שדה פלוני לפלוני רבי יוחנן אמר קנה אפילו האי דירושה דמדאלכר לשון מתנה בזהאי שטר וואה לחד מייניהו כולוה נמי מתנה ניעהו ור"ל אמר לעולם לא קנה ההוא

דירושה דלמרינן להאי הוה מתנה ולהאי ירושה עד שיאמר כו' דמיקו לשון מתנה דמרווייהו: **לאחר** **מוסו**. שכתב מהיום ולאחר מיתה ואין לאז בהן אלא אכילת פירות בחייו: **מכר** **האז** **מכורין**. לאכול הלוקח פירות כל ימי חי האב שזכה בזכות שהיה לו לזה בהן: **ומה** **הבן** **בחי** **האב** **רבי יוחנן אמר** **לא קנה** **לוקח**. אפילו לכשימות האב דקינן פירות שהיה לו לאז בנכסים הללו כקינן הגוף דמי ואין מכירת הבן מכירה ומתמתין דקמני אין ללוקח בהן כלום עד שימות האב הא כשימות האב יש לו התם דמית האב בחיי הבן ונתקיימה המתנה ומה מכר ראשון לשני כל זכות שמאז ילדו אבל מת הבן לא בא זכות ילדו: **תנא** **משום** **ר"א** **כו**. ר' אליעזר פליג אספיקא דמתני' וקאי אראין הולד של קיימא יקיים וקאמר איזו אע"פ שאין הולד של קיימא קנסינן ליה דיוצא (א) בגט משום דנכנס לספק איסור אשת אח ואע"ג דהשתא איגלחי מילתא דייצוס מעליא הואי ומיהו בגט בלא חלוצה סגי: **דבר** **אחד**. דר"מ נמי קנים את הנושא מעוברת חזרו ומניקת חזרו (י) וי"ל יוצא בגט שמת בעלה והיא מעוברת או מניקה אסורה להנשא עד עשרים וארבעה מדאורייתא מפרש פרשי מינה אמר רבא ולדברי חכמים י"וציאה בגט אמר מר זוטרא דיקא נמי דקתני יוציא ולא קתני יפריש ש"מ א"ל רב אשי לרב הושעיא בריה דרב אידי ה"תם (תנן (י) רשב"ג אומר כ"כל ששהא באדם ל' יום אינו נפל הא לא שמה ספיקא הוי ואיתמר (י) מת בתוך ל' יום ועמדה ונתקדשה רבינא משמיה דרבא אמר ר"אם אשת ישראל היא חולצת (ואם אשת כהן היא אינה חולצת רב (י)משרשיא משמיה דרבא אמר אחת זו ואחת זו חולצת אמר ליה רבינא לרב משרשיא באורחא

ולא סגי ליה בהפרשה בעלתא: דקתני יוציא. ומתמיס אומרים יוציא: **הסם** **פנו** **וכו**. משום דקצעי למנעי הכא מאי: **כל** **ששהה** **שלשים יום**. משנולד חי שלשים יום: **באדם** **אין** **נפל**. להכי נקט באדם דתני סיפא וצבהמה ח' ימים: **אינו** **נפל**. ופותר את אמו מן החלוצה: **ספיקא** **הוא**. וחולצת ולא ממייבמת. ודוקא אי מספקא לן אי כלו לו חדשיו אי לא אבל אי קים לן דכלו לו חדשיו מנן במסכת גדה (דף מג.) מיוק בן יומו פותר מן הייצוס: **מס** **בסוף** **שלשים**. בן היצמה ונתקדשה לשוק בחזקת פטורה משום צנה: **אם** **האז** **ישראל** **הוא**. אם זה שקדשה ישראל הוא שאם תחלוץ הוא היצם לאחר קדושין לא תיאסר על בעלה חולצת: **ואם** **זה** **שקדשה** **כהן** **הוא**. שאם תחלוץ תיאסר עליו אינה חולצת וסמכינן אולד: באורחא

אירי דבהא אפילו רבנן מודו בפיהק ומת דנפל הוא אלא כשנפל מן הגג או אכלו ארי איירי דאמר בס"פ ר' אליעזר דמילה (שבת דף קלז. ושם) והתם פסקינן כרשב"ג וא"ת ואמאי לא אזלינן בתר רוב נשים דולד מעליא ילדן ואר"י דחיישינן למיעוט מלוי כזה כמו בזנים שאין להם סוף (לקמן קכא). דלשמו אסורה וגוסס (ז) שאין מעידים עליו להשיא אשתו אע"ג דשמא התם משום ערוה החמירו מ"מ כיון דמייעוט נאז נפלים מלוי ומחמירים ביה ומחמירים נמי שלא ללכול בעמה תוך ח' ימים כדלמתינן בס"פ ר' אליעזר דמילה (ג"ז שם) ומיהו לענין אצילות לא החמירו שיש להקל באצלות כדאמר בפ' יש צבור (בכורות מט.). הכל מודים לענין אצלות שאין מתאבלים דלאמר שמואל הלכה כדברי המיקל באצל והא דתנן במסכת שמחות(ס)הספקות אוונים ומתאבלים עליהם נראה דבספק בן ט' לראשון או ז' לאחרון איירי דגנאי הדבר שלא יתאבלו לא זה ולא זה מאחר שודאי קרוב לאחד: **בַּת** **בתוך** **שְׁלֹשִׁים יום** **בו**. נראה דהכי גרסי' ולא כרש"י (י) דגרסי' בפ' ר"א דמילה (שבת קלז. ושם) מת בסוף שלשים יום כיון דבפרק יש צבור (בכורות מט. ושם) אמרינן דיוס ל' כשלפניו מה לי ביום שלשים מה לי תוך שלשים ולמה ליה למניקת טפי ומיהו דה"ג כתב דציוס שלשים אפי' פיהק ומת לרבנן לא הוי נפל דדוקא תוך שלשים הוא דלאמר בשבת (ג"ז שם) פיהק ומת לד"ה מת הוא משמע דגרסינן הכא מת ציוס שלשים דאי לאו הכי מנין היה להם חילוק זה ועוד יש מקיים גירסא זאת אפילו בנפל מן הגג או אכלו ארי וציוס שלשים דוקא סמכי ארבנן ושמא לענין אצילות נמי חשיב צר קיימא:

יירש בן את הא זכות אציו שהיה לו בקדשה (רשב"ם ב"ב שס), ואם נשא יוציא ולא יחזירו עולמות. קנסא מקפוחו רבנן (סוסיס כז.). ולכשיגיע זמנו. לאחר כ"ד חודש ללידת הולד (שם), יותר משל תורה. יותר ממה שמעברה תורה לדבריה (ובחים אק). כל ששהא באדם ל' יום. שחיה שלשים יום (דקסו פג). אינו נפל. ואפילו לא כל לו חדשיו עיבור. דלמתינן לשבעה נגמרה לזרמו ואשתיה עד שמיני (שם). מת. הולד. בתוך ל'. ללדתו ולא היה לבנין בן אלא הוא וולד לאחר מיתה אציו ועל ידו חיו פטרינן אמו מן החלוצה אם היה בן קיימא. ועמדה ונתקדשה. לאחר זמן לפי ששנתיים אינה זקוקה ליצט (שבת קלז.). אם אשת ישראל היא. אם אינו כהן זה שנתקדשה לו ומותר בחלוצה. חולצת. מן הספק ואמר קן מנשא, ואם אשת כהן היא. שאם תחלוץ תהא אסורה לו סמכינן אדרבנן ואמרינן לאו נפל הוא ואינה חולצת (שם).

מסורת הש"ס

א) ב"ב קטט. ב) ב"ק פח: ב"ב קלז. ג) ב"ק שם ב"ב שס. ד) [שם] שבת קלה: גיטין מז: ה) [שם] לקמן מז. סוטה כו, ו) [עירובין עז. פה: כתובות ט. פג. פד. ב"מ נה: זבחים קא. ח) ג"ל תניא ועי' תוספות מולין פז: ד"ה תנן וכן העתיקו תוס' בכורות מט. ד"ה מת וכו' את הסוגיא דהכא בזה"ל התם תניא רשב"ג אומר וכו' (ח) שבת קלה: לקמן פ: גדה מד: [תוספתא דשבת פט"ז:] ט) שבת קלז, י) [בשבת איתא שריאל], כ) [ב"ב קטט. ל] ווע"ע היטב תוס' ב"ק פח: ד"ה באושא מולין פז: ד"ה תנן ד"ה הכעל ומוס' ב"ב קלז: ד"ה ר"י, ט) עי' בברא"ש, ז) גי' תוס' לקמן קכא. ד"ה ולא היא, ט) [פ"ד ה"ו], טז) [בבב"י שפנמינו שם איתא בתוך ועי' היטב תוס' בכורות מט. ד"ה לאחרי,

תוספות ישנים

א) ו"ס דרבי יוחנן יליף מהתם דקנין הגוף דמי. ואינו נראה דא"כ היכא פליג ריש לקיש עליה הא הוא ודאי לא פליג אסתקא אושא לכן נראה דמרישית: יוציא בגט. פ"ה דקנסינן ליה אבל חלוצה לא כדדמי ומוסיה דהא פסקינן הלכה כדיוס לקוש דלאמר ציאת מעוברת לא שמה ציאה וא"כ נחלוצה (לא) דצ"ר שהציאה לא פטרה דלא הועילה שום דבר. לכן צ"ל יוציא בגט ונחלוצה ומניקת חזרו (י) וי"ל יוציא בגט אחר ציאה ראשונה ואע"ג דלשמו נגמרה היא קנסינן לה דכפ"ה: הא לא שמה ספיקא הוא. ומיירי דלא קים לן שלא כלו לו חדשיו. דאי קים לן אפי' כן יום אי פותר מיבוס אלא פליגי בסתם [וחלוצת] דלרבנן ה"ק אחר רוב נשים דולד מעליא ילדן: ב) והא דפליגי בנא ר"ג ורבנן בתרמי נפליגי: נפל בשבעטו (ואינו) [דזהו] נפל בשבעטו בנא דלא כלו לו חדשיו דאי נפל פליגי ר' אם בלא שמה היה לא לומר אם שמה וכו' אבל מדתנא כל ששהה ודאי בתרמווייהו פליגי:

מוסף רש"י (המשך)

היי ראיין בלא לידי הבן. אלא יחזרו לשאר יורשי האב. ומיהו אם לא מכרין בחיי אחי האב היה מותר ר' יוחנן שאף על פי שמת הבן ואחר כך מת האב אפילו הכי יורשי הבן יורשיין את מתמתו ולא יורשי האב, אבל גבי מכירה הכי פולק נפשו משעת מכירה וגם לא בא לידו שיוכל ללוקח לזכות ממנו (שם). קנין פירות. שהיו קניין לאב לפירות (ב"ק שם) דקנין הגוף דמי. קנין פירות שיש לו לאב אפילו הגוף קניו לו דמי ולא היה הבן יכול למכור אלא על מנת דלאו ליהוי, וכיון דלא אמו ליהוי לא קט לוקח, ומיהו אם לא מכרין הבן ולא פולק נפשו מהס ומת הבן בחיי האב, לכשימות האב יורשין עולמות. קנסא מקפוחו רבנן (סוסיס כז.). ולכשיגיע זמנו. לאחר כ"ד חודש ללידת הולד (שם), יותר משל תורה. יותר ממה שמעברה תורה לדבריה (ובחים אק). כל ששהא באדם ל' יום. שחיה שלשים יום (דקסו פג). אינו נפל. ואפילו לא כל לו חדשיו עיבור. דלמתינן לשבעה נגמרה לזרמו ואשתיה עד שמיני (שם). מת. הולד. בתוך ל'. ללדתו ולא היה לבנין בן אלא הוא וולד לאחר מיתה אציו ועל ידו חיו פטרינן אמו מן החלוצה אם היה בן קיימא. ועמדה ונתקדשה. לאחר זמן לפי ששנתיים אינה זקוקה ליצט (שבת קלז.). אם אשת ישראל היא. אם אינו כהן זה שנתקדשה לו ומותר בחלוצה. חולצת. מן הספק ואמר קן מנשא, ואם אשת כהן היא. שאם תחלוץ תהא אסורה לו סמכינן אדרבנן ואמרינן לאו נפל הוא ואינה חולצת (שם).